

IN MEMORIAM

Bruisende Natalie, opeens was ze weg

Er zijn boeken over zwangerschap, over ziektes, over opvoeden. Maar hoe je verder moet als opeens je achttienjarige kind overlijdt? „Daar zijn geen boeken over”, zegt Jan Sikke Monsma uit Vrouwenparochie. Was er maar een malletje waarin je je verdriet kon stoppen of een methode waardoor je antwoorden krijgt hoe je in vredesnaam verder moet na zo'n onnoemlijk groot verdriet. „Niks kan verwoorden hoe je je voelt.”

Natalie Monsma overleed op 13 januari. Zomaar, plotsklaps eindigde haar jonge leven. Zonder afscheid, verrast door de dood. „Elk moment verwacht ik een appje van haar: wat eten we vandaag? Maar ze komt hier nooit meer binnenstormen”, zegt moeder Maria Monsma. Uit hun gezin van drie meisjes is de middelste, de vrolijke, sociale, energieke Natalie weggerukt. Die harde werkelijkheid is nog maar amper te bevatten voor het gezin.

Natalies dood kwam als een slag bij heldere hemel. Ze was wat ziekig in november. Verkouden, moe, niet fit. Een dikke keel en opgezette amandelen. De huisarts gaf een kuur, maar die hielp niet. Natalie was futloos, zonder energie. „Als ze een avondje naar vrienden was, moest ze twee dagen bijslapen.”

Zusje Danielle had de ziekte van Pfeiffer gehad. Gezien de symptomen dacht de familie dat Natalie de besmettelijke virusinfectie mogelijk ook onder de leden zou hebben. Maar uit bloedtesten was het niet goed vast te stellen. Ondertussen werd ze zieker en zieker. Drie dagen voor haar overlijden belandde ze bij de Dokterswacht met benauwdheidsklachten. De dag erop bij de huisarts voor die alsmear opzwellende amandelen. Ze moest overgeven, werd zwakker en zwakker. Lopen ging niet meer, douchen deed ze op de stoel, slapen beneden in de woonkamer.

Op zaterdag 13 januari lag ze 's avonds op de bank televisie te kijken, toen ze een steek in haar buik voelde. „Niet eens heel hevig, maar gewoon een pijn-scheut”, vertelt haar moeder die er bij was. Even later viel Natalie flauw, daarna nog een keer en nog een keer. Maria alarmeerde de Dokterswacht en daarna de

Natalie Monsma 2000 - 2019.

ambulance. Toen de broeders haar wilden onderzoeken, zei Natalie: „Ik kan niet meer, ik ga dood.” Maria: „En daarna was het gebeurd.”

Ze is nog naar het ziekenhuis gebracht en tot half twee 's nachts is er gereanimeerd, maar Natalie overleed. Aan een gescheurde milt. Als gevolg van de Pfeiffer dat zorgt voor een infectie en zwelling van het lymfesysteem, de lever en de milt.

Van dat levensgevaar bij Pfeiffer hebben de Monsma's nooit geweten. „Dan ben je wat moe en je hebt dikke klieren. Wat extra slapen en dan gaat het vanzelf weer over. Zo wordt er altijd over gesproken”, zegt Maria. Maar in uitzonderlijke gevallen, zoals bij Natalie, kan het fatale gevolgen hebben. „Achteraf denk je: had ik het geweten, dan hadden we dit of dan hadden we dat”, zegt Jan Sikke.

„Altyd 't leste woord, ant 't lêst an toe”, stond er in de advertentie. Maria: „Natalie moest altijd gelijk hebben. Ze praatte zo dat ze ook gelijk kreeg. Ik ga dood, zei ze. En dat ging ze ook.”

Natalie is weg. Een bruisende jongedame die zorgeloos genoot van het leven. Omringd door een schare vrienden, met wie ze feestte, vakantie vierde en de beest uithing. De favoriete oppas van neefjes en nichtjes. Met wie ze kussengevechten hield, haren vlocht, ouwehoerde en hen kraaiend van plezier door de lucht liet vliegen. Een gedreven mbo-student die met plezier werkte bij de Albert Heijn in Sint Anna-parochie. De *shopaholic* die elke dag pakjes bezorgd kreeg, haar kleerkast leegtrok voor de perfecte stapoutfit en uiteindelijk op slippers en in joggingbroek de deur uitging. Die Natalie is weg.

ELIZABETH VOGELZANG